

NEW ADULT

COSMOPOLIS

ODHAJENÁ PRAVDA

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

ODHAJENÁ
PRAVDA

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

NADE MNOU SE TŘPYTILY HVĚZDY, chladné a krásné, a já se nemohla ubránit myšlence, že můj osud je vepsán do jejich blýskavého svitu. Hleděla jsem na ně a zoufale doufala, že v nich naleznu nějaké znamení nebo náznak toho, co mě čeká v budoucnosti, ale cítila jsem pouze, že jsem ztracená, bez možnosti najít cestu, po které bych měla jít.

Obrátila jsem pohled zpátky k tomu, co leželo přede mnou, ale scéna, na kterou jsem hleděla, mi na náladě nepřidala. Zasněžená mýtina, kde se o den dřív během Konvergence odehrála bitva, byla zpustošená, rozrytá lidskýma nohama i vlčími drápy. Část země byla spálená od plamenů Slunečních čarodějek a ve vzduchu se vznášel těžký pach smrti a kouře.

Na jedné straně stála v nepřehledné řadě skupina stanů pro všechny zbývající měnlivce, mnozí z nich ošetřovali zraněné a vyspávali vyčerpaní po bitvě. Bylo to dočasné řešení, ale všichni jsme se potřebovali zotavit, než se rozhodne, co dál.

Když Sluneční čarodějky ovládly vlky zvěrokruhu a donutily je bojovat mezi sebou jako nemyslící zvířata, přišla o život spousta

lidí. Ještě více jich bylo zraněno a některá zranění byla vážná. Předtím jsem prošla některé stany, abych zkontrolovala ostatní smečky, ale v jednu chvíli jsem prostě musela jít na vzduch. Pohled na tolik zraněných měnlivců pohromadě mi lámal srdce.

Díky pomoci léčitelů ze smeček Panny a Hadonoše a s trochou odpočinku a jídla by se většina zraněných měnlivců mohla časem uzdravit sama. Ostatní... snažila jsem se na ně nemyslet. Obzvlášť proto, že když už nepatřím ke smečce Hadonoše, mohla jsem pro ně udělat jen velmi málo.

Jak se ale říká, všechno zlé je pro něco dobré. Ano, utrpěli jsme strašlivou porážku. Tolik jsme toho ztratili a všechny naše plány na zastavení Slunečních čarodějek selhaly. Ale také jsme odhalili skutečnou hloubku jejich moci, viděli ji všichni vlci zvěrokruhu, a když tyto čarodějky ovládly mysl měnlivců ze všech smeček – kromě Hadonoše –, přišli jsme na to, jak se osvobodit. Teď už nikdo nemůže popírat, že nám Sluneční čarodějky celé roky lhaly, ani předstírat, že jsou stále našimi spojenkyněmi. Dokonce se nám podařilo dosáhnout vlastního malého vítězství.

Před jedním ze stanů stáli dva měnlivci a hlídali. Evanora sice utekla i s magickou holí, kterou nás ovládala, ale podařilo se nám zajmout její dceru Roxandru. Prozatím jsme ji omráčili hadonošským jedem, ale nehodlali jsme nic riskovat. Drželi jsme ji pod přísným dohledem, a dokud se nerozhodneme, co s ní uděláme, taky to tak zůstane. Roxandra představovala naši nejlepší šanci, jak porazit Sluneční čarodějky, a já jsem se nemohla dočkat, až ji dostaneme na bezpečné místo a promluvíme si s ní. Měla informace, které jsme potřebovali, včetně té, jak přerušit falešná

partnerská pouta. V dané chvíli jsem byla ochotná zkusit téměř cokoli, abych se zbavila pouta s Jordanem.

Něco zaujalo mou pozornost a přitáhlo můj pohled k okraji mýtiny. Smečka Vodnáře se pohybovala jako jeden muž. Šli se vztyčenou hlavou, třebaže měli ve tvářích zachmuřené výrazy a ostražitý pohled, zatímco mizeli v zasněženém lese. Nepřekvapilo mě, že je vidím odcházet. Mnohé z ostatních smeček už také odešly, aby se vrátily na svá území. Smečky Štíra, Berana a Býka se vydaly pryč jako první, což nebylo překvapivé. Byly spojenkyněmi Lvů a Slunečních čarodějek a nikdo z nás netušil, na čí straně stojí. Když se teď dozvěděly, jak je Sluneční čarodějky ovládají, spojí se s námi? A můžeme jim věřit, jestli to udělají?

Prozatím jsme je nechali jít. I všechny ostatní smečky vyrazí ráno na cestu a vrátí se na svá území, aby se zotavily a přeskupily k dalšímu boji. Další bitva bude, to bylo jasné, a všichni jsme se museli rozhodnout, jak si s tím poradíme.

V křoví za mnou něco zašustilo a já se rychle otočila, už připravená v bojovém postoji, a načerpala jsem do rukou měsíční magii. Pořád jsem byla z boje jako na trní a napůl jsem čekala, že se z lesa vynoří Evanora s holí v ruce, rozhodnutá zabít mě za to, že jsem jí unesla dceru.

Ani když jsem zjistila, kdo přišel, jsem se neuvolnila. Stál za mnou Kaden, tmavé vlasy měl rozčuchané a vousy trochu moc dlouhé. Pohyboval se s ladností alfy a mužností, ačkoli jeho kroky byly stále váhavější, jak se ke mně blížil. Když se jeho oči setkaly s mýma, polilo mě horko. Přistihla jsem se, že se mu vpíjím do pohledu, jako bych byla vyprahlá žízni a jen on ji mohl uhasit, ale

pak jsem rychle odvrátila zrak. Neskutečně mě štvalo, že ve mně Kaden pořád dokáže vyvolat takovou reakci pouhým pohledem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Viděl jsem, jak sem jdeš sama, a když ses nevrátila...“

Ztuhla jsem, rozpolcená mezi pocitem, že mě těší, jak má o mě strach, a rozčilením, že mě nenechá na pokoji. Vyhýbala jsem se mu, jak jen to šlo, a kdykoli se objevil, odcházela jsem nebo jsem se omlouvala z diskusí, když se do nich zapojil. Věděla jsem, že si jednou budeme muset promluvit, ale pokaždé, když jsem mu stála tváří v tvář, cítila jsem jen bolest.

„Jen jsem se potřebovala nadýchat vzduchu,“ řekla jsem.

Pořád jsem nedokázala uvěřit, že mě vyhodil ze smečky Hadonoše. Po všem, čím jsem si prošla, musel vědět, jak moc mi taková věc ublíží, a přesto to udělal. Nezáleželo na tom, že se pak omluvil ani že toho, co udělal, nyní lituje. Nic to neměnilo na skutečnosti, že se ke mně a ke všemu, co jsme společně vybudovali, otočil zády a znovu mě připravil o to jediné, co jsem měla. Nedokázala jsem předstírat, že se nic z toho nestalo nebo že mě to nezničilo.

Zklamal mou důvěru. Zklamal mě.

Nebyla jsem si jistá, jestli mu někdy odpustím.

I on to věděl. Poznala jsem to podle toho, jak odvrátil zrak, i podle toho, jak těžce oddechoval, zatímco zvažoval další slova.

„Ve stanu Hadonoše máme jídlo.“ Odmlčel se a čekal, až odpovím. „Můžeš se k nám přidat.“

Po dobu několika úderů srdce jsem na něj zírala, a když jsem si vzpomněla, jak zněl jeho hlas v okamžiku, kdy mi odstraňoval symbol Hadonoše z těla, dech se mi zadrhl v krku. Ostatní

členové smečky mi chyběli víc, než jsem dokázala slovy vyjádřit, a zoufale jsem toužila dát si společně s nimi jídlo. Jejich přítomnost byla hřejivá, konejšivá, důvěrně známá jako domov. Akorát že to je domov, který už není můj.

„Nemám hlad,“ řekla jsem nakonec. Byla to lež a oba jsme to věděli.

Kaden vykročil vpřed a sraštil obočí. „Pořád jsi jedna z nás. I když je tvůj symbol smečky pryč.“

Jeho hlas ztlchl další nevyslovenou omluvou. Nemělo to takový účinek, jaký by si asi přál. Vzkypl ve mně vztek a já se poprvé od té chvíle, kdy se vynořil z křoví, otočila čelem k němu.

„To tys mě vyhodil.“ Založila jsem ruce v bok a v očích mě bodaly horké slzy. „To ty jsi mi odstranil symbol smečky. A teď se chováš, jako bych pořád mohla být jednou z vás? Jako by se to vůbec nestalo? Jako bys mi nezlomil srdce, když jsi mě odmítl a udělal ze mě vlka bez smečky?“

Kadenovi se zkrivila tvář zoufalstvím a projel si rukou ve vlasech, jeho pohyby byly téměř zlostné. Fajn. Nechtěla jsem vidět jeho jemnost. Nechtěla jsem, aby mě to oslabilo.

„Aylo,“ řekl Kaden. „Té noci... Neuvažoval jsem jasně a lituju všeho, co jsem udělal. Řekl jsem ti, že jsem udělal chybu. Co víc ode mě chceš? Chceš, abych se před tebou plazil na kolenou a prosil tě o odpuštění? Udělám to. Udělám, co bude třeba.“

„Nic od tebe nechci.“ Další lež. Srdce mě bolelo a prosilo o další kontakt. Chtěla jsem být součástí smečky, kterou jsem nazývala domovem, a ještě víc než to jsem zase chtěla být jeho družkou, ale v žádném případě jsem mu to nehodlala říct.

„Můžu z tebe znovu udělat členku smečky,“ řekl Kaden, jako by slyšel mé nejniternější přání. „Byla chyba, že jsem ti vzal znak smečky. Dovol mi to napravit.“

Zavrtěla jsem hlavou. Vztek mě opustil a opět se změnil v zoufalství. „Jediné, co jsem si kdy přála, bylo mít smečku. Rodinu. Druha. A zrovna když jsem to všechno konečně našla, vzal jsi mi to.“ Když jsem ze sebe vypravila další slova, z oka mi utekla jediná slza a sklouzla mi po tváři. „Ublížil jsi mi víc, než kdy dokážeš pochopit.“

Kaden upřel oči na slzu na mé tváři a napjaly se mu svaly na čelisti. „Aylo...“

Přerušila jsem ho dřív, než stačil říct něco, co by mě zlomilo ještě víc. Musela jsem ze sebe vysoukat další slova, bez ohledu na to, jak moc mě bolela. „Nevím, jestli ještě patřím do smečky Hadonoše.“ Roztřeseně jsem se nadechla. „Nebo k tobě.“

V Kadenových očích se mihl odraz mé bolesti a já odvrátila zrak dřív, než bych se v ní utopila. Kdysi bych se mu rozeběhla do náruče a svěřila se mu se svými obavami, protože jsem věděla, že je mým bezpečným přístavem, člověkem, na kterého se můžu obrátit, když potřebuju pomoc. Ale on teď už tou osobou nebyl. Vzal mou lásku a rozdrtil ji o zeď jako tabulku ze skla.

Jednou za mnou zavolal, ale já jsem jen svěřila ramena a pokračovala v chůzi.

Odešla jsem od Kadena a ani jsem se neohlédla.

2. KAPITOLA

KDYŽ JSEM SE VRACELA ke stanům, otřela jsem si slzy z očí. Wesley byl tak laskavý, že mi jeden stan půjčil, a já si ho postavila poblíž smeček Raka a Vah, ale pořád dost daleko na to, aby bylo jasné, že k nim nepatřím.

Vedle mého stanu stál ještě jeden stan vyděděnců. Jordana se nikdo nechtěl dotknout ani třímetrovou tyčí, aby se nezapletl do politických čachrů kolem jeho osoby. Stan mu zapůjčil Ethan, alfa Vah, který byl vždy ochoten vzít na sebe roli mírotvůrce, a já si jeho schopnosti zachovat chladnou hlavu vážila víc, než bych mu kdy uměla vyjádřit slovy.

Kéž bych si taky takhle dokázala zachovat chladnou hlavu, pomyslela jsem si trpce při vzpomínce na svůj výbuch emocí před Kadenem. Když byl poblíž, nedovedla jsem myslet jasně. Pokaždé, když na mě promluvil, naplnil mě všechen vztek i bolest tak, až jsem praskla, a nevěděla jsem, jak to zastavit. Nejhorší bylo, že jsem Kadena i po tom všem, co udělal, pořád milovala. Srdce jsem měla zlomené, mysl zmatenou, ale moje duše stále věděla, kdo je můj pravý druh.

Když jsem došla ke stanu, Jordan vzhlédl. Jeho vysoká postava se krčila u provizorního ohniště. Klackem prohrabával žhavé uhlíky. Tvářil se roztrpčeně a řečí svého těla křičel: *Nech mě na pokoji!* „Vypadá to, že máš stejnou náladu jako já,“ řekla jsem.

Jordan se zamračil a upustil klacek do ohniště. Po několika zlověstných prasknutích se vznítíl. „Smečka Lva odešla beze mě.“

Zastavila jsem se uprostřed kroku. „Cože?“

„Vládu převzal beta, prohlásil, že je nový alfa, a teď jsou pryč. Nemám tušení, kam se poděli. Nemůžu se za nimi ani vydat, abych se pokusil získat zpět pozici alfy.“ Sesul se na zem, opřel se a natáhl své dlouhé nohy. „Je to, jako bych byl bez smečky.“

Posadila jsem se vedle něj a hořce se zasmála. „Vítej v klubu.“

„Tenhle klub nestojí za nic,“ zamumlal.

„To mi povídej.“

Jordan mi nabídl sáček chipsů a já si ho s díky vzala. Při pomýšlení, že kdyby se věci měly jinak, mohla jsem večeret s Hado-noši, se mi zhoupł žaludek. Tohle mi prozatím musí stačit.

„Pořád jsi alfa,“ řekla jsem, zatímco jsem chroupala chipsy. Nebyly moc dobré, ale snědla jsem jich ještě pár, protože jsem měla hlad a potřebovala jsem se posilnit. „To jsi dokázal při Konvergenci, když jsi použil příkaz alfy, abys zachránil svou smečku a zabránil jí bojovat.“

„To asi jo,“ řekl a zadíval se do ohně. Jeho chování bylo na hony vzdálené chování toho nafoukaného alfy, kterého jsem znala, ale netěšilo mě, že ho vidím tak rozhozeného. Po několika chvílích zavrtěl hlavou a obrátil ke mně pohled. „Z čeho máš dneska blbou náladu ty?“

„Kaden mě chce zpátky, ale já jsem na něj pořád naštvaná.“ Zvažovala jsem, kolik toho mám Jordanovi říct, a pak jsem se rozhodla, že může vědět všechno. Zvláštní shodou okolností mi Jordan v tuto chvíli rozuměl lépe než kdokoli jiný. „Už nevím, kam patřím.“

„Hmm.“ Jordan se ohlédl ke stanu, kde jsme drželi Roxandru. „Možná na to přijdeš, až se mezi námi přeruší partnerské pouto. Třeba to zjistíme oba.“

„To doufám,“ řekla jsem.

Jordanovi v očích konečně vzplála jiskra, kterou jsem v nich byla zvyklá vídat. „Nemůžu se dočkat, až ze mě zmizí každý kousek magie Slunečních čarodějek.“ Ruka mu sjela ke krku a dotkla se přívěsku s měsíčním kamenem, který jsem mu dala. Prozatím jsem mu ho nechala, protože to bylo to jediné, co Slunečním čarodějkám bránilo dostat se mu do hlavy. Nedokázala jsem si představit, jaké to je, mít jejich magii neustále v mysli.

„Jak moc tě ovládaly?“ zeptala jsem se tiše.

„Až příliš. Trvalo to dlouho.“ Otevřel pusou, jako by chtěl ještě něco dodat, ale zarazil se a odvrátil pohled.

„Nic se neděje, jestli o tom nechceš mluvit,“ řekla jsem. „Ale kdybys chtěl, jsem tu a vyslechnu si tě. Možná by ti pomohlo to ze sebe dostat, víš?“

Jordan zkroutil rty a já si myslěla, že nepromluví, ale nakonec mluvit začal. „Po letní Konvergenci začaly Sluneční čarodějky žít se smečkou Lva. Tehdy se mi poprvé dostaly do hlavy.“

Odmlčel se a já jsem otevřela pusou, abych mu řekla, že se mi nemusí svěřovat se vším, pokud je mu to nepříjemné, ale pokračoval dřív, než jsem ze sebe ta slova vypravila.

„Nejdřív to bylo nenápadné. Tak nenápadné, že jsem ani netušil, že tam jsou. Živily svou sílu z mých emocí, slabostí a strachu a obracely je proti mně. Až moc pozdě jsem si uvědomil, že se mnou manipulují. Tehdy už mě nutily dělat věci, které bych, kdybych byl při smyslech, nikdy neudělal.“ Jordan se na mě podíval a v čelisti mu zaškubalo. „Věci jako vyhrožovat, že upálím děti. Omlouvám se ti za to.“

Polkla jsem a vzpomněla si, jak mě přiměl, abych s ním opustila smečku Hadonoše. Dlouho jsem ho za to nenáviděla. Poznání, že to tehdy nebyl on, všechno změnilo. Nemyslela jsem si, že je možné, abych Sluneční čarodějky nesnášela ještě víc, než jsem je už nenáviděla, ale když jsem slyšela, co Jordan prožil, ukázalo se, že jsem se pletla. A to jsem měla pocit, že mi ani neříká všechno.

„Co ti ještě udělaly?“ zeptala jsem se a skoro se bála, co odpoví. Kolik z toho, co jsem na Jordanovi nenáviděla, vůbec nepatřilo k jeho pravému já?

Jordan hleděl do ohně, jako by na něco vzpomínal. „Poté, co můj otec umřel a já se stal alfou, se to zhoršilo. Přinutily mě myslet si, že mám všechno pod kontrolou, dokud si nebyly jisté, že dosáhnou svého. Jako když mě přiměly nechat tě zmlátit, když ses pokusila o útěk.“

Vzpomněla jsem si, jak tehdy Roxandra něco šeptala Jordanovi do ucha. Tenkrát jsem nad tím nijak nepřemýšlela, ale teď mi to dávalo jiný, naprosto odporný smysl. A jestliže ho přiměly k tomuhle, pak...

„Taky tě donutily, aby ses se mnou pokusil spářit, vid’?“ zeptala jsem se.

Jordan se roztřeseně nadechl. „Pořád nechápu, jak se mnou po tomhle dokážeš mluvit.“

Ztěžka jsem polkla a rozehnala vzpomínky na tu noc. „I potom, co se to stalo, i přesto, že jsem si o tobě myslela to nejhorší, jsem věděla, že je v tobě i něco dobrého, někde hluboko uvnitř.“

„Mýlíš se.“ Jordan zavrtěl hlavou. „Se všemi těmi otcovými příkazy alfy a našeptáváním Slunečních čarodějek už vůbec netuším, kdo jsem. Ale vím, že dobrý teda ne.“

Štouchla jsem ho ramenem do ramene. „To už je všechno za tebou. Nikdo už ti do hlavy neleze. Teď se můžeš rozhodnout sám, kým chceš být.“

Jordan zase odvrátil pohled, ale v zamračené tváři měl zahloubaný výraz. Doufala jsem, že ho moje slova aspoň přimějí k zamýšlení. Jordan byl pešákem v dlouhé, strašlivé partii, ale teď dostal šanci začít znovu a udělat nějaké skutečné změny. Bylo ale na něm, aby je dokázal uskutečnit. Jediné, co jsem mohla dělat já, bylo být tu pro něj a učinit všechno pro to, aby znovu nezabloudil na temnou cestu.

„Ahoj,“ řekla Stella a já překvapeně vzhlédla. Kráčela přímo ke mně a boty jí křupaly ve sněhu. Měla na sobě silný huňatý kabát, ale žádnou čapku. Dlouhé tmavé vlasy si nechala rozpuštěné a vlály za ní ve větru. Jordanovi věnovala chladný pohled a záměrně ho nepozdravila. „Jak se máš, Aylo?“

„Jsem v pohodě. Teda, tak v pohodě, jak to jde.“ Nedokázala jsem v hlase potlačit trpký tón.

„Tomu z nějakého důvodu nevěřím.“ Naklonila hlavu ke straně a zkoumala mě očima, které se až příliš podobaly očím jejího

bratra. „Kaden vypadal pěkně zdrchaně, když se vrátil do stanu, takže mi došlo, že jste se zase pohádali.“

Povzdechla jsem si. „Je to mezi námi teď složitě.“

„Tak to je podhodnocení roku. Nemůžu uvěřit, co ti můj bratr udělal. Dala jsem mu to pořádně sežrat a nakázala, že tě musí hned přivést zpátky do smečky. Není to správné. Jsi jedna z nás.“

„Díky,“ řekla jsem a po jejích slovech jsem trochu pookřála. „Ale vyřešíme to. Nakonec.“

„Víš, že můžeš zůstat v mém stanu, vid’?“

„Jsem ti za to vděčná, ale asi bude lepší, když se zatím budu držet stranou.“

„Dobře,“ řekla Stella a znělo to, jako by souhlasila jen proto, abych se cítila lépe. „Ale podle mého názoru jsi opravdu jedna z nás, a navždycky.“

Při té větě se mi v krku udělal knedlík a já rychle zamrkala, abych se nerozbrečela. „Díky,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat.

„Uvidíme se zítra,“ řekla, pak se otočila a odešla, aniž by byť jedinkrát vzala na vědomí Jordanovu přítomnost.

Podívala jsem se na něj, jestli se neurazil, ale zjistila jsem, že na ni zírá s takovým zaujetím, jaké jsem už dlouho u nikoho nezaznamenala. Jeho oči ji sledovaly, než došla ke svému stanu, a na mě se podíval, až když zmizela vevnitř.

„Kdo to byl?“ zeptal se.

„Kadenova sestra Stella,“ odpověděla jsem. „Proč?“

„Aha, tak proto mě nesnáší.“ Pomalu přikývl, jako by v duchu něco řešil, ale než jsem se ho stačila zeptat, o co jde, vstal. „Jdu si lehnout. Dobrou.“

Když zalezl do stanu, mračila jsem se a přemýšlela, co to mělo znamenat. Zatracení alfa vůdci a jejich výkyvy nálad. Zavrtěla jsem hlavou, dojedla chipsy, zamířila do svého stanu a modlila se, aby mi nazítří všechno připadalo jasnější.

3. KAPITOLA

RÁNO JSEM SI SBALILA VĚCI, zbourala stan a šla se rozloučit s Wesleyem. Když jsem vcházela do části tábora, která patřila Rakům, zvedl hlavu, vstal a šel mi naproti. Několik měnlivců ze smečky Raka se na mě podívalo, ale všichni se drželi dál, balili a chystali se k odchodu.

„Takže tohle je na nějakou dobu sbohem?“ zeptal se Wesley s poloúsměvem na tváři a vřelým pohledem.

„Jsem si jistá, že si brzy zase popovídáme,“ řekla jsem, třebaže jsem nedokázala ignorovat píchání v hrudi, když jsem věděla, že odjíždí zpátky na území smečky Raka. Byl to jediný člověk tady, který se ke mně po všem, co se stalo, choval pořád stejně.

Odkušlal si. „Mohla bys jít s námi. Mohl bych z tebe zase udělat členku naší smečky.“

Jeho slova byla laskavá a já věděla, že se mi jen snaží pomoci, ale při pomýšlení na to, že jsem znovu Rak, se mi svíraly vnitřnosti. Jako jedna z nich jsem si toho dost protrpěla a nebyla jsem si jistá, jestli mě někdy přijmou, třebaže můj bratr je teď alfou. Navíc, kdyby ze mě udělal členku smečky teď, když mě

jiná smečka vyhnala, mohlo by mu to akorát způsobit problémy. Nemohla jsem dopustit, aby někdo zpochybňoval jeho roli vůdce, a rozhodně ne nyní, když situace byla beztak už dost hrozná. Raci – a vlastně všichni vlci zvěrokruhu – teď Wesleyho vedení potřebovali víc než kdy jindy.

„To je moc milá nabídka, ale myslím, že to není dobrý nápad.“ I když jsem ho odmítla, přemýšlela jsem, jestli nedělám chybu. Wesley byl vždycky mou oporou, jediným člověkem, na kterého jsem se mohla během dospívání spolehnout. Přestože jsem život se smečkou Raka nesnášela, lákalo mě vrátit se k tomu, co znám, ačkoli jsem v hloubi duše věděla, že to není správné. „Prozatím zůstanu bez smečky. Kromě toho mám ještě práci.“ Pohodila jsem hlavou směrem ke stanu, který hlídali členové smečky Hadonoše. „Odcházím s Váhami vyslechnout Sluneční čarodějkou a zjistit, jestli se nám podaří přerušit partnerská pouta.“

„Chápu,“ řekl Wesley. „Ale ve smečce Raka budeš vždycky vítána. To snad víš.“ Lehce se dotkl mé paže. „Teď už je všechno jinak. Už bys nebyla vyvrhel.“

Pevně jsem ho objala. „Jsi to nejlepší, co tuhle smečku potkalo. Doufám, že to víš.“

Hluboko v hrudi mu zabublal smích. „Tím si nejsem tak jistý, ale dělám, co můžu.“

Neochotně jsem se od něj odtáhla. „Opatruj se.“

„Ty taky. Brzy si promluvíme.“

Rychle jsem odešla, vážně jsem nevěděla, co bych udělala, kdybych se zdržela. Pořád mnou lomcovala spousta emocí a ani spánek mi v nich neudělal jasno. Touha být znovu součástí

nějaké smečky nebo být znovu nablízku rodině byla někdy zdrcující a nic ji nedokázalo zmírnit.

Pak jsem zamířila ke smečce Vah a hledala mezi všemi měnlivci Ethanovu známou tvář. Už měli sbaleno a zdálo se, že jsou připraveni vyrazit. Když jsem Ethana našla, mluvil s několika dalšími členy smečky Vah. Ačkoli na zemi stále ležel sníh, neměl na sobě žádný kabát, jen košili na knoflíky, navíc s ohrnutými rukávy, která odhalovala jeho potetované paže. Měnlivcům je vždycky horko, ale měla jsem pocit, že je tak zaneprázdňený, že si zimy ani nevšiml.

„Ach, Aylo, výborně,“ řekl, když se vzdálil od ostatních měnlivců, aby si se mnou mohl promluvit o samotě. „Zrovna jsem tě chtěl jít hledat. Myslíš, že se ti podaří teleportovat všechny členy Vah a Hadonoše zpátky do hotelu v Torontu?“

„Obě smečky?“ zeptala jsem se, třebaže to byla hloupá otázka. Smečka Hadonoše koneckonců pořád zůstávala v hotelu v Torontu. Samozřejmě že odcházela ve stejnou dobu jako Váhy. Ale přenést členy smečky Hadonoše znamenalo teleportovat i Kadenu. Pořád mu budu nablízku.

„Ano, a taky Larkin a Jordana,“ pokračoval Ethan. „Oba poprosili, aby mohli jít s námi. A samozřejmě s sebou vezmeme i Roxandru. Bude tolik lidí problém?“

„Nevím to jistě, ale můžu to zkusit.“ Obě smečky s sebou vzaly jen své nejlepší bojovníky a o několik z nich během bitvy přišly. Nikdy předtím jsem tolik lidí neteleportovala, ale za posledních pár měsíců jsem se v magii hodně zlepšila. Nemyslela jsem si, že by mě ona a měsíc zklamaly.